

Tres adioses

Títol original: *Tre ciotole* **Direcció:** Isabel Coixet **Guió:** Enrico Audenino, Isabel Coixet (novel·la: Michela Murgia) **Països:** Itàlia, Espanya **Durada:** 120 min **Any:** 2025
Gènere: Drama romàntic **Interpretació:** Alba Rohrwacher, Elio Germano, Francesco Carril, Sofia D'Elia... **Fotografia:** Guido Michelotti **Distribuïdora:** Bteam Pictures
Estrena a Espanya: 06/02/2026
Pendent de qualificació
Doblada en espanyol / Versió original en italià, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Després del que semblava una discussió sense importància, la Marta (Alba Rohrwacher) i l'Antonio (Elio Germano) se separen. Ell, un xef prometedor, es refugia en els seus fogons; ella, en el seu silenci, comença a notar alguna cosa més que tristesa: ha perdut la gana... i no només per desamor. Quan descobreix que darrere hi ha un problema de salut, tot fa un gir inesperat: el menjar té més bon gust, la música li arriba com mai i el desig desperta les seves ganes de viure sense por. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Isabel Coixet filma la vida quan comença a enfonsar-se

Estrenada a Toronto i inspirada en la novel·la pòstuma de Michela Murgia, la nova pel·lícula italoespanyola d'Isabel Coixet se submergeix en el procés íntim d'una dona que aprèn a acomiadar-se. Alba Rohrwacher i Elio Germano protagonitzen aquest retrat contingut sobre la pèrdua i l'acceptació.

A *Tres adioses* (*Tre ciotole*, 2025), Isabel Coixet explora la fragilitat dels vincles i la manera com els fonaments d'una vida aparentment estable poden trencar-se. La pel·lícula, que va inaugurar la 69a Setmana Internacional de Cinema de Valladolid (Seminci), situa el seu relat al voltant de la Marta, una professora interpretada per Alba Rohrwacher, la rutina de la qual es fractura després d'una ruptura silenciosa amb la seva parella, l'Antonio, un xef encarnat per Elio Germano.

El punt de ruptura no arriba amb estridència sinó amb una discussió domèstica que, sense raó aparent, aquesta vegada es converteix en definitiva. Poc després, un diagnòstic terminal altera el sentit del temps i obre la veritable travessia del film. A partir d'aquell moment, Coixet abandona el terreny del drama conjugal per endinsar-se en una meditació visual sobre la finitud, el record i el comiat.

Rodada a 35 mm, la pel·lícula troba el seu to en una llum càlida i malenconiosa que envolta els carrers de Roma. Coixet evita els recursos del melodrama convencional i aposta per una narració continguda, on els silencis pesen més que les paraules. A l'últim tram, els gestos i les mirades substitueixen el diàleg, i la càmera es converteix en l'espai on la protagonista accepta la seva transformació.

El guió, adaptat de la novel·la de Michela Murgia, introdueix un element que descol·loca: la fascinació de la Marta per un ídol fictici del K-pop. Allò que al llibre funcionava com una forma d'introspecció, al film apareix com un artífici poc integrat a la resta del relat. Aquesta decisió narrativa interromp el clima emocional construït amb paciència i redueix la potència simbòlica de la història.

L'eix interpretatiu recau en Rohrwacher, la presència de la qual sosté l'equilibri entre vulnerabilitat i serenitat. La seva actuació transmet una calma progressiva que substitueix l'angoixa per acceptació, un trànsit interior que Coixet filma sense subratllats. Elio Germano aporta el contrapunt d'un home desconcertat per la pèrdua, mentre Francesco Carril encarna l'empatia quotidiana des dels marges del relat.

Sense reinventar l'univers de Coixet ni trencar amb les convencions del drama europeu, *Tres adioses* troba la seva força en l'observació i el gest mínim. La pel·lícula s'alça com un comiat íntim, tant del personatge com de la seva autora original, morta el 2023. En la seva aparent quietud batega una pregunta que travessa tota l'obra de la directora: com s'aprèn a viure quan el final ja està escrit.

Santiago Echeverría - escribiendocine.com